

๐๕๗

อาจารย์
มา
คอน
ภพ 4

仙台有树

Yuki

狂上加狂 วงษ์ชาญยาจก เขียน
กอนหน่า แปล Leila วาด

อรุณ

อาจารย์มารหวนภพ 4 仙台有树

ขวางข้างจยาขวาง 狂上加狂
เขียน

กอหญ้า
แปล

Leila
ปก

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

อาจารย์มารหวนภาพ 4

仙台有树

๐๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัญชี

Published originally under the title of 《仙台有树》(Xian Tai You Shu)

Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6656-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชนกานต์ วังวิบูลย์ • ซับเบดเดอร์ พชร เรืองฉาย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์, ตูภิสร เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร ณปภัช

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปสูง, สิริธร จิวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ขณะที่คิดว่าหากสามารถส่งพยานกลับคืนที่เดิมได้ ปัญหาทุกอย่างก็จะคลี่คลาย แต่ดูเหมือนเรื่องราวจะมีได้ง่ายดายเช่นนั้น เมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดเหมือนกำลังดำเนินไปตามการสมคบคิดของใครบางคน ใครคือผู้อยู่เบื้องหลัง และจุดประสงค์ที่แท้จริงคืออะไรกันแน่ เป็นเรื่องที่ **ซูอี้สุ่ย** และ **หรรณหรรณ** ยังคงต้องหาคำตอบ เวลาเดียวกัน ความรักของทั้งคู่ก็ยังคงต้องผ่านบททดสอบอีกมากมาย บางทีจุดก่อกำเนิดของเหตุการณ์ทั้งหมดอาจเริ่มมาจาก “วาสนาเคราะห์” สุดท้ายทั้งคู่จะยุติวิบากกรรมครั้งนี้ได้อย่างไร

๑๕๗

โจวเฟยฮวา ฟังแล้วข้าพรีต หยิกแก้มนุ่มน้มของทรานหร่าน
พลางเอ่ย “หากเจ้าเป็นบุรุษ ปากหวานๆ เช่นนี้ต้องล่อลวงแม่นางหลายคน
จนมอบหัวใจให้เจ้าเป็นแน่!”

ยามที่นางเอ่ยถึงชู้วี้ น้ำเสียงยังคงผ่อนคลาย

จึงเพยในยามนี้หลุดพ้นจากสภาพจิตใจอันขมขื่นไม่อาจบรรยาย
อย่างเมื่อครั้งที่อยู่ในวังหลวงแล้ว คนเราเมื่อได้ออกมาอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน
กว้างใหญ่ไพศาลนานเข้า จิตใจย่อมหลงไหลอิสระเสรี ไหนเลยจะยอมกลับไป
เป็นนกในกรงอีก

ต่อให้ในใจโจวเฟยฮวายังหลงเหลือความรักใคร่ในกาลก่อนกับชู้วี้
อยู่บ้าง แต่นางก็ไม่ยินดีจะกลับไป อีกทั้งบิดานางก็ยืนกรานต่อเบื้องบน
อย่างแข็งขันว่านางตายไปแล้ว นางยังไม่อาจกลับไปและทำให้บิดาต้องเป็น
กังวลอีก

พูดเรื่องน่าหุดหิดของตนจบ โจวเฟยฮวากลับอยากรู้เรื่องราว
ของทรานหร่านในช่วงนี้มากกว่า

ตอนที่นางจากไป ชู้วี้ส่ายใช้ร่างของตนเองผนึกพิรุณญาณไว้ ทำให้
เขามีอารมณ์รุนแรงผิดปกติ

ตอนนี้ได้ยินทรานหร่านเล่าว่าพวกเขาส่งพิรุณญาณกลับคืนไปแล้ว
เช่นนั้นชู้วี้ส่ายก็น่าจะกลับเป็นปกติแล้ว ทว่าตอนที่เขาเห็นนางเมื่อคู่ กลับมี

ท่าที่เมินเฉย สุดท้ายยังนิ้วหน้าถามนางว่า “ข้ารู้จักเจ้าด้วยหรือ” โจวเพยฮวา ถึงกับอึ้งไปเล็กน้อย รู้สึกว่าสมองของซูอี้ส่วยเหมือนจะยังไม่ค่อยแจ่มชัดนัก

เรื่องนี้หากให้อธิบายก็ยาวมาก หวานหฺร่านจึงถามโจวเพยฮวาว่านางวังหรือยัง ก่อนจะเริ่มเล่าตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกจากแดนอิน และซูอี้ส่วยถูกยันต์ชำระวิญญาณสะกดไว้

โจวเพยฮวาจากที่แรกที่นอนฟังอยู่ลุกขึ้นมานั่งตัวตรง พอได้ยินว่าซูอี้ส่วยล้มไปโดยสิ้นเชิงว่าตนเองเคยชอบมุซิงเกอ นางก็อดแค้นเสียงเยาะหยันไม่ได้ “สมัยที่ข้าคบหากับซิงเกอ เขาเคยแสดงอารมณ์ฉุนเฉียวกับซิงเกอเพราะซูอวีจิงๆ ที่แท้ก็คิดไม่ซื่อกับอาจารย์ตนเองตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว นี่พอตัวเองไม่ได้เลยคิดจะทำลายให้สิ้น สุดท้ายจึงทำร้ายมุซิงเกอใช่หรือไม่”

หวานหฺร่านเห็นว่าตนจำเป็นต้องชี้แจงแทนซูอี้ส่วย จึงเอ่ย “มิใช่เช่นนั้น อันที่จริงเป็นเพราะในอดีตมุซิงเกอถึงต้นจะเปลี่ยนชะตากรรมของซูอี้ส่วยให้ได้ นางไม่ต้องการให้เขากลายเป็นบุตรมารผู้นำภัยพิบัติมาสู่โลกมนุษย์ จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดกัน”

โจวเพยฮวาไม่เชื่อ พุดเสียงเย็นชา “เจ้านี้เหตุใดถึงได้เหมือนมุซิงเกอนักนะ เอาแต่จะแก้ต่างแทนเขา”

เอ่อ...เรื่องนี้ หวานหฺร่านคิดว่าหากตอนนี้นางยอมรับว่าตนคือมุซิงเกอ ด้วยนิสัยของโจวเพยฮวา คงจะคว่ำกระบี่ขึ้นมาพาดคอนาง ถามนางว่าสมคบคิดอะไรกับซูอี้ส่วยอยู่เป็นแน่

ดังนั้นหวานหฺร่านจึงตัดสินใจว่า เรื่องที่น่าตกใจเช่นนี้ รอให้ถึงโอกาสที่เหมาะสมค่อยบอกจะดีกว่า

แต่นางอยากรู้เหลือเกินว่าชาติก่อนตนกับโจวเพยฮวารู้จักกันได้อย่างไร พอพูดถึงอดีต โจวเพยฮวาก็สะท้อนใจ

“ตอนนั้นหวังเยี่ยก่อกบฏ สร้างความวุ่นวาย ซูอวีอายุน้อย ไม่อาจยืนหยัดด้วยตนเองเพียงลำพังในราชสำนักได้ ส่วนบิดาข้ายามนั้นมีจุดยืนเป็นกลาง เดิมก็ไม่ได้ต้องการเข้ามาพัวพันกับการขับเคี่ยวภายในราชวงศ์อยู่แล้ว มีครั้งหนึ่งซูอวีไม่ระวังเปิดเผยร่องรอยของตนจนถูกลอบสังหาร เผอิญตอนนั้นข้าอยู่ในเหตุการณ์ มีสตรีชุดแดงคนหนึ่งเหาะลงมาจากฟ้า มาช่วยซูอวีไว้ เราจึงได้รู้จักกันด้วยเหตุนี้ ต่อมามุซิงเกอโน้มน้าวให้บิดาข้า

สนับสนุนซูวี่ ส่วนข้าก็เป็นองค์รักษ์ของเทพีสงครามในกองทัพ”

หฺรานหฺรานฟังแล้วพึมพำกับตัวเอง “ข้าคิดไม่ออกเลยว่าโชคชะตาแบบใดกันที่ทำให้ข้า...ทำให้นาง กล้าเสี่ยงในสิ่งที่ได้หล้าไม่ยอมรับ และต้องการแก้ไขเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไปโดยสิ้นเชิง”

โจวเฟยฮวาเองก็ถอนหายใจ สิ่งที่มีผู้ชิงเกอทำในครั้งนั้น ไม่เพียงเปลี่ยนแปลงดวงชะตาหวงตี้ของซูอี่ส่วย แต่ยังเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของนางกับซูอี่ด้วย

โจวเฟยฮวาพูดเสียงเบา “ดูเหมือนในอดีตผู้ชิงเกอจะให้เห็นความลับสวรรค์ที่มนุษย์ไม่ควรได้เห็น ลักษณะของซูอี่ส่วยมีความชั่วร้ายเหมือนโจ้วหวัง¹ ดวงชะตาเช่นนี้สามารถครองได้หล้าและกลายเป็นประมุขสูงสุดเหนือเก้าชั้นฟ้า แต่สุดท้ายย่อมมีจุดจบที่โดดเดี่ยวน่าเวทนา นางเคยบอกว่าทุกคนในโลกต่างคิดว่านางต้องการกอบกู้ได้หล้าเพื่อล้างสมชือเสียงบารมี แต่นางรู้ดีว่าที่ตนทำไปเพราะต้องการช่วยเหลือคนเพียงคนเดียว...”

หฺรานหฺรานฟังเงียบๆ เมื่อก่อนนางยังไม่เข้าใจความคิดจิตใจของตนเองในชาติก่อน แต่ตอนนี้เริ่มจะเข้าใจแล้ว

ซูอี่ส่วยที่สูญเสียความทรงจำไปบางส่วนยังทำตัวแปลกแยก เย็นชา และโศกโห้งถึงเพียงนี้ ดังนั้นก็นึกภาพออกเลยว่าในชาติก่อน ซูอี่ส่วยซึ่งตกเข้าไปอยู่ในวังวนแห่งการแย่งชิงอำนาจจะมีที่อยู่มากเพียงใด

ในอดีตเขาเต็มใจชักนำพวญญูญาณเข้าสู่ร่างกายตนเอง เพราะต้องการยึดพลังของพวญญูญาณ แต่ก็ไม่ต้องการถูกมันควบคุมโดยสมบูรณ์ ต้องทนต่อความเจ็บปวดทรมานจากการถูกฉีกกระชากวญญูญาณ หากไม่มีใครช่วยเขา เขามีต้องลอยอยู่กลางทะเลทุกข์ไร้สิ้นสุดหรือ

นึกถึงห้องลับในคฤหาสน์ของซูอี่ส่วยในเมืองหลวง รอยขีดข่วนบนผนังมากมายที่น่าตกใจเหล่านั้น ทำให้เข้าใจได้ว่าเขาต้องแบกรับความเจ็บปวดมากมายเพียงใด

¹ จักรพรรดิองค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาง เดิมเป็นผู้มีความสามารถและสติปัญญาเป็นเลิศ แต่ภายหลังลุ่มหลงสุรานารี ถึงขั้นสร้างสระสุราปาเนื้อเพื่อปรนเปรอตนเอง ทั้งยังมีนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต กลายเป็นทรราช จนทำให้ราชวงศ์ล่มสลาย

แม้ตอนนี้ชูอี้ส่วยจะแค้นที่มู่ซิงเกอเปลี่ยนดวงชะตาของเขา แต่หากหวนหวนต้องเผชิญหน้ากับทางเลือกเช่นนี้ นางก็คงทำเหมือนมู่ซิงเกอโดยไม่ลังเล...

พอเล่าถึงเรื่องในอดีต โจวเฟยฮวาพลันนึกถึงเรื่องที่มู่ซิงเกอเคยพูดกับนางได้ “แต่ครั้งหนึ่งนางเคยพูดกับข้าเรื่องหนึ่งอย่างไม่มีหัวไม่มีท้าย นางบอกว่าจู่ๆ ฤกษ์แจลบลู่แดนอินก็มาอยู่ในมือนางกับชูอี้ส่วย เรื่องนี้ออกจะแปลก... เคยมีคนล่วงรู้ลิขิตสวรรค์เช่นเดียวกับนาง...”

หวนหวนผุดลุกขึ้นนั่ง ถามว่า “เป็นผู้ใด แล้วเขาล่วงรู้ลิขิตสวรรค์จากที่ใด”

โจวเฟยฮวาส่ายหน้า “ตอนนั้นซิงเกอไม่ยอมพูดอะไรมาก บอกเพียงว่า หากข้ารู้เยอะเกินไปจะชักนำภัยมาสู่ตัวได้...”

เล่าถึงตรงนี้ โจวเฟยฮวาก็ถอนหายใจ “ข้าเคยถามมู่ซิงเกอ แต่นางกลับบอกว่าจำไม่ได้แล้ว”

หวนหวนนึ่วหน้า “มู่ซิงเกอ? ท่านพบนางเมื่อใด”

โจวเฟยฮวาตอบ “เมื่อวานนี้เอง ข้าพาคนไปชนปูนขาวที่นอกตำบลละแวกนี้ บังเอิญเจอนางที่นอกตำบลหู่ซี นางกำลังพาเหล่าศิษย์ไปจับตัวศิษย์ทรยศในตำบล ได้ยินว่าหวังซู่จือศิษย์ของนางถูกลัทธิมารล่อลวงลอบพาศิษย์ที่นางรับเข้ามาใหม่หนีไปหลายคน ดังนั้นนางจึงไล่ตามมาถึงที่นี่เพื่อลงโทษศิษย์ทรยศ”

หวนหวนเบิกตากว้าง “เช่นนั้นนาง...เจอตัวพวกเขาหรือไม่”

โจวเฟยฮวา “น่าจะอีกไม่นานแล้ว ตอนนางบอกลาข้าอย่างเร่งรีบมีคนมารายงานพอดี เหมือนจะพบเบาะแสบางอย่าง แต่ข้าบอกนางว่า ข้าอาศัยอยู่ในหมู่บ้านฉงจี หากนางมีเวลาก็คงแวะมาหาข้ากระมัง...”

หวนหวนรู้ว่าคืนนี้ไม่อาจหลับได้เสียแล้ว เวลากระชั้นชิด หากไม่ไปช่วย เกรงว่าหวังซู่จือศิษย์คนดีของนางผู้เป็นเทพเจ้าแห่งโชคลาภจะต้องถูกมู่หวนอุ้มซึ่งสวมรอยเป็นนางทำร้ายแน่

หวนหวนลุกออกไปทันที รีบไปเคาะหน้าต่างห้องของชูอี้ส่วยที่อยู่ข้างๆ

โจวเฟยฮวาตามออกมาเช่นกัน ถามด้วยความงุนงง “เจ้าจะทำอะไรจะพาชูอี้ส่วยไปหาเรื่องมู่ซิงเกอหรือ”

หรรณหรรณไม่อาจปิดบังได้อีกต่อไป ไม่สนแล้วว่าโจวเฟยฮวาจะแยกแยะได้หรือไม่ บอกนางไปตามตรง “ท่านเคยสงสัยบ้างหรือไม่ว่ามุขิงเกอในตอนนี้เป็นมุขิงเกออยู่หรือไม่ ตอนนั้นต้นกำเนิดใหม่ติดผลสองผล...”

พุดจิบ นางก็กระตุกชายเสื้ออาจารย์ “ศิษย์พี่ของท่านกำลังเดือดร้อน ท่านจะไปกับข้าหรือไม่”

ซูอี้ส่วยไม่ค่อยมีมิตรภาพกับศิษย์พี่ศิษย์น้องเหล่านั้นของเขานัก ยามนี้เห็นหรรณหรรณออกตัวปกป้องคนโง่มพวคนั้นเหมือนแม่ไก่ปกป้องลูกเจี๊ยบ เขาก็รู้สึกไม่ค่อยเห็นด้วยจริงๆ

แต่เขามีได้พูดอะไร ถึงอย่างไรการเดินทางมาครั้งนี้ของทั้งคู่ก็เพื่อมาสืบหาร่องรอยของมุขิงเกอ ในเมื่อมีเบาะแสแล้ว ก็ควรต้องไปตรวจดูให้รู้ชัด

ขณะที่จะออกจากหมู่บ้าน ซูอี้ส่วยยื่นแขนออกไปวาดวงเวทครอบหมู่บ้านเอาไว้ บอกกับโจวเฟยฮวาว่า “ข้าสร้างปราการทิพย์ไว้ที่นี่แล้ว ประตูใหญ่ของหมู่บ้านสามารถเข้าออกได้ตามปกติ แต่หากเป็นคนที่สถานะไม่แข็งแกร่งห้ามให้เข้าไปเด็ดขาด หากไม่แล้วปราการทิพย์จะเสื่อม”

พุดจิบ ทั้งสองก็หายวับไปตามๆ กันท่ามกลางความมืด ทั้งโจวเฟยฮวายืนงออยู่กลางสายลมราตรีคนเดียว คิดถึงคำพูดที่หรรณหรรณทิ้งไว้

นางหมายความว่าอะไรกันแน่...

จากที่โจวเฟยฮวาบอก นางเจอมุขิงเกออยู่ระหว่างพาดคนในหมู่บ้านไปซื้อปูนขาว ถ้าเช่นนั้น เวลานี้มุขิงเกอน่าจะอยู่ในตำบลหูซี

เมื่อมาถึงตำบลหูซีซึ่งอยู่ใกล้กับหมู่บ้านหนึ่งก็เป็นยามดึกสงัด ในตำบลไม่มีแม้แต่คนตีเกราะบอกโมงยาม

ทั้งสองใช้วิชาตัวเบากระโดดข้ามกำแพงเมือง หรรณหรรณหลับตานิ่งฟัง นอกจากเสียงกรนของชาวบ้านตามบ้านเรือนและเสียงร้องไห้ของแก๊งกลางดึกของเด็กเล็กๆ แล้ว ก็ไม่ได้ยินเสียงน่าสงสัยใดๆ

แบบนี้จะค้นหาอย่างไร

ซูอี้ส่วยกลับเอ่ยขึ้นว่า “เจ้ากับนางต่างก็เป็นผลที่หล่นจากต้นกำเนิดใหม่เหมือนกัน เพียงแต่ร่างกายนางไม่มีกลิ่นอายเมตพล้งของข้ามากนัก ข้าเองก็หานางไม่เจอ เจ้าลองดูว่าจะหาวิธีสัมผัสถึงตัวตนของนางในระยะใกล้ๆ

“ได้หรือไม่”

หรรณหรรณเข้าใจความหมายของชูอี้ส่าย แต่จะให้นางสัมผัสถึงตัวตนของหมู่หรรณอุ้ในยามนี้ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนการพยายามเชื่อมโยงจิตกับพี่น้องที่พลัดพรากจากกันไปนาน

ทว่าต่อให้ใช้ศาสตร์ลับไม่ได้ ก็ยังมีหนทางอื่นอยู่ นางเดาได้ว่าเหตุใดหวังชู้ยจื่อจึงมาที่นี่

เขามีกิจการกระจายอยู่ทั่วหล้า แต่ที่ค่อนข้างห่างไกลเห็นทีจะเป็นร้านค้าแถบแม่น้ำทางใต้นี้ ตอนที่เขาพาพวกเด็กๆ จากไปอย่างเร่งร้อนจะต้องคิดถึงที่ปักหลักของพวกเด็กๆ เป็นอันดับแรกแน่

เด็กๆ เหล่านี้ยังเล็กนัก ไม่อาจปกป้องตัวเองได้ ต่อให้มอบเงินให้พวกเขาก็ยากจะเอาชีวิตรอดต่อไปได้ในระยะยาว ดังนั้นเขาน่าจะส่งเด็กเหล่านี้ไปเป็นลูกจ้างฝึกหัดในร้านค้า เรียนรู้ทักษะวิชาเพื่อที่วันหน้าจะหาเลี้ยงตัวเองได้

เมื่อคิดเช่นนี้ก็มิมีทิศทางแล้ว ขอเพียงดูป้ายที่แขวนอยู่หน้าร้านรวงต่างๆ หากเห็นร้านที่แขวนป้ายซานซีหวัง ก็สามารถเคาะประตูสอบถามดูได้ กิจการที่ใหญ่ที่สุดของหวังชู้ยจื่อในแถบนี้คือร้านขายข้าวสาร

เมื่อพวกเขากระโดดลงจากหลังคามาอยู่หน้าร้านที่แขวนป้ายว่า “ซานซีหวังค้าข้าว” ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ที่ปิดสนิท ก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายผิดปกติ

หน้าประตูติดป้ายว่า “หยุดห้าวัน” เดิมเป็นร้านค้าข้าว แต่กลับได้กลิ่นคาวปลาเหม็นคุ้งโซ้ยมาเป็นระยะ ที่รอยแยกของประตูยังมีน้ำไหลซึมออกมาตลอดเวลา

ชูอี้ส่ายกับหรรณหรรณหันไปสบตากันเล็กน้อย จากนั้นกระโดดขึ้นไปบนหลังคาพร้อมกัน ยกแผ่นกระเบื้องบนหลังคาขึ้นมา แล้วมองลงไป

อาศัยแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมาเหนือคิระะ พวกเขาเห็นคนจำนวนหนึ่งถูกมัดอยู่กับเสาภายในร้าน เมื่อมองดูดีๆ ดูเหมือนหลายคนจะยังเป็นผู้เยาว์ด้วย

ชูอี้ส่ายกระโดดนำลงไปก่อน หรรณหรรณตามลงไปติดๆ เมื่อกระโดดลงไปแล้ว ภายในร้านยังคงเงียบกริบ คนเหล่านั้นก้มหน้านั่ง ดูแปลกชอบกล

รอนจันฐู้อีสวยยกฝ่ามือขึ้นจุดไฟพิเศษ หวานหวานถึงมองเห็นใบหน้าของคนที่ถูกมัดไว้อย่างชัดเจน แล้วก็อดสูดหายใจเอือกด้วยความตระหนกไม่ได้

คนที่แต่งตัวเหมือนลูกจ้างร้านเหล่านี ใบหน้าที่หลับสนิทถูกปกคลุมด้วยเกล็ดสีน้ำเงิน หวานหวานจำได้ว่าหลายคนเป็นพวกเด็กๆ ที่หื่นมู่หวานอู่ม่า ส่วนบุรุษหมวดครายาวที่ลำตัวเริ่มมีเกล็ดผุดขึ้นมาก็คือหวังซุ่ยจือ

บนร่างของคนเหล่านี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำเมือกสีขาวเหนียวเหนอะ แผ่กลิ่นคาวคละคลุ้งออกมา ได้เท้าของพวกเขามีน้ำไหลออกมาไม่หยุดกระจายเงินองไปทั่วพื้นในร้าน

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถูกอาคมเข้าเสียแล้ว ร่างกายกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลง

หวานหวานรีบล้วงลูกกลอนชำระจิตที่ตนหลอมเองออกมาอัดใส่ปากหวังซุ่ยจือ ใช้ฝ่ามือโคจรลมปราณกลางอากาศ กระตุ้นฤทธิ์ลูกกลอนนั้น

หวังซุ่ยจือส่ายกลมหายใจ ผืนลืมตาขึ้นมาได้เล็กน้อย พอเห็นหวานหวานชัดเจนก็รีบร้องบอกสั้นๆ “แม่นางเซวีย รีบไปจากที่นี่!”

หวานหวานปลอบเขา “ไม่ต้องกลัว ข้ามาช่วยพวกท่าน!”

ได้ยินเช่นนั้น หวังซุ่ยจือก็น้ำตาคลอ “อาจารย์ข้า...นางเสียสติไปแล้ว! นางสมคบลัทธิมารที่ไม่รู้ที่มาที่ไป พอพวกเขาบุกเข้ามาในร้านข้าวสารก็ร้ายคำสาปใส่พวกเราและจับเรามาได้ โอ...อาจารย์บอกว่า คนที่ทรยศนางจะต้องทรมานยิ่งกว่าตาย อีกไม่นานเราจะกลายเป็นอสูรน้ำ กลายเป็นอาวุธสังหารผู้คน...น่าเสียดาย พลังพิเศษของข้าสามารถมองเห็นประตูก่เกิดและประตูก่ตายของผู้อื่นได้ แต่กลับไม่รู้ว่าตำบลนี้จะกลายเป็นที่ฝังศพของตัวเอง... ร่างกายข้าเริ่มเปลี่ยนแปลงแล้ว บางทีอีกไม่ช้าข้าอาจสูญเสียสติล้มปชัญญะ... ข้าไม่อยากทำร้ายใคร แม่นางเซวียได้โปรดเมตตา ช่วยให้ข้าได้หลุดพ้นด้วยเถอะ เพียงแต่เด็กๆ เหล่านี้ก็ยังคงถูกข้าทำร้ายอยู่ดี ข้าคงได้แต่ขอใช้ให้พวกเขาด้วยชีวิตในชาติหน้าแล้ว!”

หวานหวานหยิบลูกกลอนชำระจิตออกมาอีก แบ่งให้ลูกจ้างในร้านและพวกเด็กๆ กิน จากนั้นเอ่ยว่า “ยังไม่ถึงตอนสุดท้าย เหตุใดต้องพูดจาไม่เป็นมงคลเช่นนี้เล่า อาคมเจ็ดร้ายกลายร่างนี้อาศัยความโลภของมนุษย์

เป็นตัวหล่อเลี้ยง ท่านเป็นคนดี ต้องเชื่อมั่นลืว่าจะควบคุมอาคมร้ายนี้ไม่ให้แพร่กระจายได้ ก่อนที่เราจะหาหนทางแก้ไขได้ ท่านต้องอดทนไว้!”

ระหว่างที่พวกเขาคุยกัน ซู้อ๊ส่วยเดินสำรวจทั่วร้านอย่างรวดเร็ว ด้านหลังร้านเชื่อมต่อกับคูเมือง เพื่อให้เรือชนข้าวสารเข้ามาจอดเทียบได้สะดวก เวลานั้นประตูหลังเปิดแง้มครึ่งหนึ่ง

เหตุที่ไม่มีคนเฝ้าอยู่ตรงนี้เพราะพวกเขาแขวนป้ายปิดร้านที่หน้าประตูร้านข้าวสาร ถึงเวลาเมื่อคนในร้านกลายร่างโดยสมบูรณ์ คนที่กลายร่างเหล่านี้ก็จะถูกยันต์ชั่วร้ายบงการให้กระโดดลงไปในน้ำ เตรียมทำตามคำสั่ง

เมื่อคนที่เหลือฟื้นขึ้นมา ต่างตกใจกับสภาพของตนเองจนร้องเสียงหลง หวังซุ่ยจือหัวไว เกรงว่าเสียงโหวกเหวกจะดึงดูดเพื่อนบ้านข้างเคียงให้มาที่นั่น จึงสั่งให้ทุกคนเงียบ ห้ามร้องเอะอะโวยวาย ซู้อ๊ส่วยใช้พลังดึงน้ำจากแม่น้ำมาชะล้างเมือกสีขาวเหนียวเหนอะที่เคลือบบนร่างของพวกเขา หลังจากแก้มัดให้พวกเขาแล้ว ก็เห็นรอยสักอักขระยันต์สีแดงชาดบนแผ่นหลังของพวกเขา

เห็นทีนี่จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ร่างกายของพวกเขาเกิดการเปลี่ยนแปลง ทว่าเรื่องถอยยันต์มิใช่สิ่งที่หรรษาหร่านและซู้อ๊ส่วยเชี่ยวชาญ ยังคงต้องตามเชียนเฉาะสุรามาช่วยเหลือ

หลังจากช่วยทุกคนไว้ได้แล้ว หรรษาหร่านตัดสินใจจะพาพวกเขาไปอยู่ในถ้ำนอกหมู่บ้านฉงฉิงก่อน

หลายวันมานี้พวกชาวบ้านหวาดกลัวอสูรน้ำยิ่งนัก หากเห็นสภาพครึ่งผีครึ่งคนของพวกเขาในตอนนี้อย่างไร เกรงว่าคงกรูกันออกมาใช้ไม้ทุบตีพวกเขาจนตายแน่

ไม่ว่าจะหรรษาหร่านอยู่เคียงแค้นที่หวังซุ่ยจือทรยศหรืออย่างไร จึงมิได้สั่งหารเขาทันที แต่ใช้วิธีการชั่วร้ายเช่นนี้ทรมานคน

หรรษาหร่านคิดถึงกลุ่มคนที่อยู่ข้างกายหรรษาหร่านในตอนนี้อยู่แล้ว น่าจะเป็นคนของลัทธิฟานเทียน บางทีอาจเป็นเพราะพวกเขาร้อนใจอยากสร้างอสูรน้ำจำนวนมากเพื่อขยายความแข็งแกร่งให้ตนเอง ดังนั้นจึงไม่ปล่อยคนที่สามารถใช้งานได้ไปแม้แต่คนเดียว

คิดถึงอสูรน้ำเหล่านั้นที่เจอในแม่น้ำ ล้วนเป็นชาวประมงที่หายสาบสูญไป เห็นได้ชัดว่านั่นยังไม่มากพอ ต่อให้นับรวมคนในร้านข้าวสารด้วย ก็ยังไม่ถือว่า

มากอยู่ดี

หากเป็นเช่นนี้ มู่หรานอู่จะทำเหมือนที่เท่ากับร้านข้าวสารที่ถูกปิด
รายอาคมใส่คนมากขึ้นอีกหรือไม่

หรานหรานคิดว่าหากตนเป็นมู่หรานอู่ จะเลือกเป้าหมายที่ดีดี

พอคิดเช่นนั้น หัวใจนางก็กระตุบอย่างห้ามไม่อยู่ นึกถึงชาวบ้าน
ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านฉงฉี

หมู่บ้านนั้นตั้งอยู่ห่างไกล ในละแวกใกล้เคียงไม่มีหมู่บ้านหรือย่าน
การค้าใดๆ หากปิดหมู่บ้านและทำให้คนทั้งหมู่บ้านกลายร่าง น่ากลัวว่า
คงไม่มีผู้ใดรู้ในช่วงเวลาสั้นๆ

ซู่ฮุยคิดถึงจุดนี้เช่นกัน หลังจากตรึกตรองครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยเสียงเรียบ
“ข้าไม่ควรเหลือประตูไว้ให้คนในหมู่บ้าน ไม่รู้ว่าสหายรักในวันวานของ
เจ้าคนนั้นจะเชื่อคำพูดของเจ้าหรือไม่”

หากนางเชื่อคำพูดหวานหูของมู่หรานอู่ เปิดประตูหมู่บ้านให้อีกฝ่าย
น่ากลัวว่าชาวบ้านทั้งหมดคงต้องรับเคราะห์

ในความเป็นจริง หลังจากซู่ฮุยกับหรานหรานออกจากหมู่บ้านได้ไม่นาน
มู่หรานอู่ก็พาคนรุดไปยังหมู่บ้านฉงฉีภายในคืนนั้น

เนื่องจากต้องเผื่อระวังอสุรน้ำ ตอนกลางคืนจึงมีคนในหมู่บ้าน
ผลัดเวรกันเฝ้าอยู่ตลอด แต่คนเฝ้าประตูที่ติดตามโจวเฟยฮวาไปชนปูนขาว
จำมู่หรานอู่ได้ ครั้นเห็นนางมาเยือนก็ไม่ตั้งใจสงสัย เตรียมจะเปิดประตู
หมู่บ้านทันที พาดไม้กระดานให้คนเข้ามา

มู่หรานอู่ยืนอยู่หน้าทางเข้าหมู่บ้านอย่างสบายใจ มองคุน้ำที่โรย
ปูนขาวไว้เต็มอย่างค่อนข้างดูแคลน จากนั้นกวาดตามองสภาพโดยรอบ
อย่างไม่กระตือรือร้น

เป็นดังเช่นที่หรานหรานคาดเดา นางพึงพอใจพื้นที่ห่างไกลนี้มาก
ต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับคนทั้งหมู่บ้าน พวกเขาก็ไม่สามารถติดต่อกับ
โลกภายนอกได้ชั่วคราว

ด้วยไมตรีระหว่างมู่ชิงเกอกับโจวเฟยฮวา การได้รับความไว้วางใจจาก
โจวเฟยฮวาย่อมเป็นเรื่องง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ แม่นางจะบุกเข้าไปในหมู่บ้านได้

โดยตรง แต่จะไม่สบายกว่าหรือหากสามารถควบคุมชาวประมงเหล่านี้ได้ โดยไม่ต้องเปลืองแรง

คิดได้เช่นนี้ มู่หฺรานอู่จึงยิ้มน้อยๆ เตรียมจะก้าวเข้าไปในหมู่บ้าน

แต่คิดไม่ถึงว่าประตูเฟิงจะแง้มเปิดออกเล็กน้อย กลับถูกมือผลัก ปิดลงกะทันหัน ที่แท้เป็นโจวเฟยฮวา ไม่รู้ว่านางมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อใด แต่กลับห้ามไม่ให้ชาวบ้านที่อยู่เฝ้าประตู นางเพียงมองผ่านรั้วกั้นออกไป ยังสตรีที่อยู่ข้างนอก มิได้มีท่าทีดีอกดีใจที่ได้พบสหายเก่าแม่แต่น้อย

มู่หฺรานอู่คิดว่าโจวเฟยฮวาซ่อนตัวอยู่ในพื้นที่ห่างไกลเช่นนี้ น่าจะไม่วูเรื่องที่ตัวตนที่แท้จริงของนางถูกเปิดโปงบนเขาซือเยียน ดังนั้นจึงยิ้มพลางเอ่ยอย่างมั่นใจ “ตอนเจอเจ้าที่นอกตำบลยังไม่ทันได้พูดคุยกัน วันนี้มีเวลาวางข้าจึงแวะมาหาเจ้าที่หมู่บ้านฉงฉี อย่างไรกัน จะไม่เชิญข้าเข้าไปในหมู่บ้านหรือ”

โจวเฟยฮวา “ตอนนั้นเจ้าถามข้าว่าพบหวังชู่จือบ้างหรือไม่ ทั้งยังบอกว่าเขาทรยศสำนัก กระทำเรื่องเนรคุณไร้มโนธรรม แล้วตอนนี้...เจ้าหาตัวเขาพบแล้วหรือ”

ดวงตาของมู่หฺรานอู่ฉายแววรำคาญ นางยิ้มตอบว่า “ย่อมต้องเจอแล้วนะสิ ศิษย์ทรยศสำนักเช่นนี้ หากไม่ลงโทษ ย่อมเป็นเยี่ยงอย่างที่ไม่ดีแก่ศิษย์คนอื่นๆ”

โจวเฟยฮวา “หวังชู่จือกระสันอำนาจ ละโมบเงินทอง ในอดีตก่อนเกิดศึกฝานเหยาเขาเคยยกกองบประมาณกองทัพ ศิษย์เนรคุณเช่นนี้ เจ้าคงไม่ปล่อยป้ไปง่ายๆ กระมัง”

มู่หฺรานอู่รู้ว่าในอดีตดูเหมือนหวังชู่จือจะเคยยกกองบประมาณกองทัพ จึงเกิดความขัดแย้งกับบิดาของโจวเฟยฮวา ดังนั้นจึงเออออตามคำพูดของนาง เอ่ยอย่างทอดถอนว่า “ข้ารู้ว่าเขาไม่ได้ความ ตอนนั้นเขาก็ต้องรับผลในสิ่งที่ทำลงไป ข้าย่อมมีวิธีสั่งสอนเขาเอง...เฟยฮวา เจ้ายังจะตะโกนคุยกับข้าข้ามคูน้ำนี้อีกนานเท่าใด เปิดประตูให้ข้าเข้าไปได้หรือไม่”

ใบหน้าของโจวเฟยฮวาฉายแววคลุมเครือยากเข้าใจ สุดท้ายนางกุมกำปั้นคารวะพลางเอ่ยอย่างเย็นชา “ดีกมากแล้ว หมู่บ้านมีกฎหมายห้ามเปิดประตูยามวิกาล ข้าเป็นคนนอกไม่สะดวกฝ่าฝืนกฎ เจ้ากลับไปก่อนเถิด

ไว้พรุ่งนี้ข้าค่อยไปหาเจ้าในตำบลเอง”

มูหฺรานอยู่เดินทางมาครั้งนี้มิใช่เพื่อพบสหายเก่า เมื่อถึงยามเที่ยง วันมะรืนหน้ากลัวว่าลูกจ้างร้านข้าวสารในตำบลรวมทั้งพวกหวังซุยจื่อน่าจะกลายร่างสำเร็จแล้ว ถึงยามนั้น อสูรน้ำกว่าสิบตนพุ่งออกจากร้านข้าวสารกระโดดลงน้ำ คงจะสร้างความตื่นตระหนกให้คนทั้งตำบล นางย๋อมไม่มีทางกลับเข้าไปในตำบลอีก

ตอนนี้เป็นเวลาดีกึ่งดึก อีกประเดี๋ยวเมื่อถึงยามชวด ย๋อมเป็นเวลาที่สะดวกในการใช้ยันต์ ดังนั้นนางจึงไม่ยอมเสียเวลาพูดพล่ามกับโจวเฟยฮวาอีก ทะยานกายข้ามคูน้ำผาเข้าประตูหมู่บ้านทันที

แต่คาดไม่ถึงว่าขณะที่นางเหาะขึ้นไปกลับชนกับปราสาททิพย์ล่องหน ถูกสะท้อนกลับไปที่ไหน

นับตั้งแต่มูหฺรานอยู่หล่นจากต้น ต้นกำเนิดใหม่บนยอดเขาเจวียชานก็เหี่ยวเฉาตายไป นางไม่ได้รับการหล่อเลี้ยงจากต้นกำเนิดใหม่ ยามนี้พลังจึงสู้แต่ก่อนไม่ได้

หลังจากถูกปราสาททิพย์อันแข็งแกร่งสะท้อนกลับไปก็กระอักโลหิตออกมา

นางคิดด้วยความตระหนก ใครกันที่สร้างปราสาททิพย์ทรงพลังไว้ที่นี่ หรือว่า...รู้ล่วงหน้าแล้วว่าข้าจะมา?

ความจริงแล้วซุ้ยส่วยสร้างปราสาททิพย์นี้ขึ้นก่อนจากไป เพื่อป้องกันอสูรน้ำที่ย้อนกลับมาโจมตี แต่เขายังเว้นช่องว่างจุดหนึ่งไว้ที่ทางเข้าหมู่บ้าน เพื่อให้ชาวบ้านเข้าออกได้ตามปกติ เพราะในระหว่างวันคนในหมู่บ้านยังต้องออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพข้างนอก การเว้นช่องเข้าออกไว้เพียงจุดเดียวจึงทำให้ง่ายต่อการเฝ้าระวัง

แต่มูหฺรานอุกัลลจะเหาะข้ามรั้วบุกเข้าไป แน่หนอนว่าย๋อมต้องถูกแรงสะท้อนจนได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

นางรู้ว่าไม่อาจบุกเข้าไปด้วยกำลัง จึงบีบน้ำตาเอ๋ยตัดพ้อ “เฟยฮวาเจ้าเป็นอะไรไป เจ้าหวาดกลัวอสูรน้ำเหล่านั้จนแม้แต่สหายเก่าอย่างข้าเจ้าก็ไม่ยอมรับแล้วหรือ”

โจวเฟยฮวาจ้องหน้านางเซมิง เอ๋ยแน่นทีละคำ “ครั้งนั้นน่าจะมิเพียงข้า

และมุซิงเกอเท่านั้นที่รู้รายละเอียดเรื่องที่หวังซุ่ยจือยกยอกบประมาณกองทัพ แม้เขาจะชอบทรัพย์สินเงินทอง แต่ก็มีใช้คนละโมบ ครั้งนั้นที่ยกยอกบประมาณกองทัพเพราะต้องการขัดขวางไม่ให้มุซิงเกอเข้าร่วมสงคราม คนผู้นี้มีพรสวรรค์วิเศษ สามารถมองเห็นโชคชะตา ทั้งยังเห็นประตูกิตและประตูดายของผู้คน ดังนั้นเขาจึงมองเห็นว่าพื้นที่บริเวณผานเหยาเป็นประตูดายของมุซิงเกอ จึงใช้อุบายชั้นเลวเช่นนั้น ยอมแบกรับความผิดข้อหาละโมบในทรัพย์สินเพื่อขัดขวางมุซิงเกอไม่ให้เดินทางไปผานเหยาให้ได้...เขาดูไม่ผิดจริง ๆ มุซิงเกอถูกปองร้ายบนเขาเจวียชานซึ่งอยู่ไม่ไกลจากผานเหยา ตอนนั้นเขายังโทษตัวเองว่าพลังวิชาไม่แก่กล้า จึงมองไม่เห็นตำแหน่งที่เจาะจงกว่านี้ หาไม่แล้วจะต้องช่วยเหลืออาจารย์ได้แน่นอน...”

เอ๋ยถึงตรงนี้ โจวเฟยฮวาหยุดพักหายใจครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยด้วยรอยยิ้มขึ้น “น่าเสียดายที่เขาไม่รู้ว่า มุซิงเกอ อาจารย์ของเขามีใช้ไม่เชื่อเขา แต่นางตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต่อให้ตายก็ต้องเปลี่ยนลิขิตสวรรค์ให้ได้ต่างหาก! ตอนนั้นมุซิงเกอเต็มสุรากับข้า ยังยิ้มบอกว่า มีศิษย์กตัญญูเช่นนี้ ชาตินี้ นับว่าไม่เสียชาติเกิดแล้ว น่าเสียดายที่วาสนาระหว่างศิษย์อาจารย์ช่างเบาบางนัก หากมีชาติหน้า นางจะตั้งใจชี้แนะพวกเขาให้บรรลุหมามรรคาให้ได้... แต่ตอนนี้เจ้ากลับตำหนิหวังซุ่ยจือด้วยความโกรธแค้น เพียงเพราะเขาลักพาตัวศิษย์ไม่กี่คนที่เพิ่งเข้าสำนักหนีไป...จิตใจคับแคบเช่นนี้ เจ้าไม่มีทางเป็นมุซิงเกอ!”

ได้ยินเช่นนั้น มุหรานอู่จึงตระหนกว่าตนเผยพิรุณที่ใด หัวเราะเสียงดังอย่างอดไม่ได้ “พวกเจ้าแต่ละคนเอาแต่พูดว่ามุซิงเกออย่างนั้น มุซิงเกออย่างนี้ เอาเถอะ ข้ารู้่านางดีกว่าใคร ๆ สมบูรณ์แบบจนชวนให้คนหายใจไม่ออกไม่ว่ากับศิษย์หรือกับสหายล้วนไม่มีที่ให้ติ...แต่นางปฏิบัติต่อข้าเช่นไร ทั้งที่ข้าเป็นน้องสาวแท้ ๆ ของนาง! ทั้งที่นางรู้ว่าข้าไม่มีคุณสมบัติในการบำเพ็ญพื้นฐานธรรมดาเสียจนไม่เข้าตาใคร แต่กลับตั้งต้นจะลากข้าเข้าประตูแห่งการบำเพ็ญเพียรให้ได้ นับจากนั้นข้าก็ถูกผู้คนหัวเราะเยาะหยันทุกวัน ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมาได้อีก!”

มู่หรานอู่ เช็ดคราบเลือดที่มุ่มปาก เย่อย่างแค้นเคือง “เดิมข้า
สามารถแต่งงานมีบุตร ใช้ชีวิตสงบสุขเรียบง่ายไปชั่วชีวิตได้ แต่กลับถูกบังคับ
ให้มาเห็นอีกโลกที่มนุษย์สามารถบรรลุเป็นเซียน พวกเจ้ารู้บ้างหรือไม่ว่าข้า
รู้สึกต่ำต้อยเพียงใด ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นเพียงใด ด้วยคุณสมบัติของข้า
ยามที่ข้าผสมชาวโพลนและแก่ตัวลง พี่สาวกลับยังคงอ่อนเยาว์ดังตาม เห็นหา
วกลายเป็นเซียนด้วยพลังวัตรที่ใครต่อใครอิจฉา ถึงเวลานั้น ข้ากลับต้องอยู่
ในรูลีแดงตามลำพัง ตายอย่างโดดเดี่ยวและสิ้นหวัง! ข้าทำผิดอะไร พี่สาว
ไม่ได้ตายด้วยน้ำมือข้าเสียหน่อย! เป็นนางเองที่ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อ ยินดี
เอาชีวิตของตนเองไปแลกกับบุตรมารชั่วร้ายซู้อี๋ส่วยนั้น! ข้าก็แค่อยากเริ่มต้น
ใหม่และใช้ชีวิตต่อไปให้ดี แค่นี้ก็ไม่ได้หรือ!”

คำพูดตอนท้าย มู่หรานอู่แทบจะตะเบ็งเสียงออกมาอย่างคลุ้มคลั่ง
คราบเลือดที่มุ่มปากนางยังคงอยู่ เมื่อถูกขบแน่นด้วยคบเพลิงผิงตรงข้าม
ก็ยิ่งทำให้นางดูน่ากลัวเหมือนมารปีศาจ

โจวเพยฮวตกใจกับสีหน้าทุกข์ตรมของนาง แม้ในใจจะรู้สึกโกรธ
แต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไรดี

เวลานี้เอง เสียงใสกระฉ่างของสตรีดังมา “หากเจ้าอยากมีชีวิตอยู่ต่อ
ย่อมไม่มีใครขัดขวางเจ้า ตอนที่เจ้าหล่นลงมาจากต้นก่าเนิดใหม่ ซู้อี๋ส่วย
ก็มิได้เปิดโปงเรื่องที่เจ้ารู้ขึ้น แต่เจ้าอยากให้ตนเองได้ดีด้วยการทำร้ายผู้อื่น

เหยียบย่ำศพผู้อื่นเพื่อป็นขึ้นไป นี่มันเหตุผลไร้สำนึกอะไรกัน”

มูหฺรานอยู่หันไปมอง เห็นหฺรานหฺรานเดินออกมาจากในความมืด ส่วนบุรุษร่างสูงใหญ่ของอาชังกายนางก็คือซุ้อี่ส่วย

เขากียังคงตามติดเชวียหฺรานหฺรานเป็นเงาตามตัว? ทั้งที่เด็กสาวผู้นี้รูปโฉมเทียบข้าไม่ได้ นางมีเสน่ห์อะไรถึงล่อลวงให้ซุ้อี่ส่วยหลงนางหัวปักหัวปำ ครั้งแล้วครั้งเล่า

การเอาชนะใจบุรุษที่ยโสเย็นชาอย่างซุ้อี่ส่วยเป็นความยืดยาวอย่างหนึ่งของมูหฺรานอยู่หลังจากเกิดใหม่ แต่หฺรานหฺรานที่กลายเป็นคนธรรมดา กลับสามารถทำได้โดยไม่เปลืองแรง

มูหฺรานอยู่แค่ได้ยินเสียงนางก็นึกแค้นในใจ เอ้ยเอะหยังน “ที่แท้ท่านเป็นคนบอกโจวเพยฮวา มิน่าหฺมู่บ้านแห่งนี้ถึงได้มีปราสาททิพย์ เป็นเช่นไรพี่สาว เก็บบริวารของตนเองกลับมาได้อีกคนแล้ว สมใจท่านหรือไม่”

โจวเพยฮวาได้ยินก็เบิกตากว้าง มองหฺรานหฺรานอย่างไม่อยากเชื่อที่แท้เด็กสาวที่ถูกชะตากับนางผู้นี้ต่างหาก...คือสหายรักของนาง มูซิงเกอ!

ตอนนี้ซุ้อี่ส่วยไม่มีความอดทนกับตัวปลอมผู้นี้แม้แต่น้อย ยิ่งได้ยินคำพูดโอ้อวดของนางเมื่อครู่ เขากียังรู้สึกขยะแขยง!

แม้เขาจะลืมนเรื่องราวต่างๆ ไปมากมาย แต่ยังคงจำได้ว่ามูซิงเกอรักใคร่ น้องสาวคนหนึ่งของนางเพียงใด แต่สิ่งที่ออกจากปากมูหฺรานอยู่กลับกลายเป็นว่าทุกสิ่งเป็นความผิดของมูซิงเกอมาตั้งแต่ต้น?

คนเนรคุณเช่นนี้ ข้าทั้งก็ไม่น่าเสียดาย!

คิดเช่นนั้น ซุ้อี่ส่วยจึงโคจรพลังปราณ จูโจมมูหฺรานอยู่

ผู้ติดตามประหลาดสี่หน้าแข็งทื่อที่อยู่ข้างกายมูหฺรานอยู่ แต่ละคนฝีมือไม่ธรรมดา ครั้งก่อนตอนซุ้อี่ส่วยประมือกับพวกเขาแล้วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ทว่านับตั้งแต่ประมือกันครั้งนั้นก็ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว ระหว่างการเดินทางที่ผ่านมา ซุ้อี่ส่วยฝึกบำเพ็ญแลกเปลี่ยนพลังปราณร่วมกับหฺรานหฺรานมาตลอด ไม่เพียงพลังวิชาของหฺรานหฺรานที่พัฒนาขึ้น แม้แต่ซุ้อี่ส่วยเองก็เช่นกัน

ระหว่างที่ซุ้อี่ส่วยต่อสู้กับผู้ติดตามทั้งห้า หฺรานหฺรานก็ขึ้นกระปีเหาะขึ้นไปร่วมต่อสู้ศัตรูพร้อมกับเขา

ข้อดีของการฝึกบำเพ็ญร่วมกันแสดงออกมาทันทีในการต่อสู้อันดุเดือดนี้ สองคนรุกถอยจุใจม้านับได้อย่างสอดคล้องประสานราวกับฝ่าแฉด ถึงขั้นไม่ต้องส่งสายตา เพียงชั่วขณะที่โคจรลมปราณก็เดาได้แล้วว่าอีกฝ่ายจะเคลื่อนไหวอย่างไรต่อ

ภายใต้แสงสว่างไสวจากคบไฟในหมู่บ้าน ชุดคลุมยาวและแขนเสื้อกว้างของชายหนุ่มพลั่วไหวงามสง่าดุจมังกรแหวกว่าย ส่วนหญิงสาวเอวบางร่างน้อยเหยียดแขนออกไป ปล่อยและเก็บสายฟ้าได้ดังใจนึก ทำเอาผู้คนมองด้วยความตื่นตะลึง ลืมไปโดยสิ้นเชิงว่าตรงหน้าเป็นการต่อสู้ดุเดือดซึ่งเป็นชีวิตตาย

เวลานี้เอง มุ่หรานอยู่ซึ่งหลบอยู่ข้างหลังตลอดก็เป่าขวิน¹โบราณที่ห้อยคออยู่ เมื่อเสียงทุ้มลึกของขวินดังขึ้น อสุรน้ำสีกว่าตนที่มีเกล็ดปกคลุมร่างก็ผุดขึ้นมาจากแม่น้ำนอกหมู่บ้านทันใด พุ่งโจมตีหมู่บ้านอย่างบ้าระห่ำ

มุ่หรานอยู่รู้ว่าขึ้นพล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไป ช้าเร็วสู้สู้และศิษย์จะต้องกลายเป็นฝ่ายได้เปรียบแน่นอน จุดประสงค์ที่นางมาเยือนหมู่บ้านแห่งนี้ก็เพื่อเปลี่ยนคนทั้งหมู่บ้านให้กลายเป็นปีศาจ

ยามนี้ซู้อู่สู้กับหฺวานหฺวานเข้าร่วมการต่อสู้ พลังของปรกาการทิพย์ที่พวกเขาสร้างไว้อย่อมอ่อนกำลังลง อีกทั้งพวกเขายังไม่มีเวลาสนใจอสุรน้ำมากนัก นางจึงฉวยโอกาสนี้โจมตีหมู่บ้านได้พอดี

น่าเสียดายที่นางลืมนึกถึงคนผู้หนึ่งไป คนผู้นั้นคือโจวเพยฮวา

แม้โจวเพยฮวาจะไม่มีพลังวัตร แต่ก็เคยติดตามบิดาต่อสู้ร่วมเป็นร่วมตายกับมุ่ซิงเกอ เป็นขุนพลสตรีที่ฟาดฟันเข้าศึกในสมรภูมิ

ต่อให้ยามนี้ต้องเผชิญกับฝูงอสุรน้ำน่าสยดสยอง โจวเพยฮวาก็ยังคงลุกุมเยือกเย็น สั่งให้ชาวบ้านตีฆ้องเหมือนที่ฝึกฝนมายามปกติ ปลุกทุกคนให้ตื่น เตรียมพร้อมรับมือที่ริมรั้ว

เมื่ออสุรน้ำร่างเปี้ยกโชกย่ำเข้ามาในสระที่มีปูนขาว น้ำบนร่างสัมผัส

¹ เครื่องดนตรีโบราณประเภทเป่าของจีน ส่วนใหญ่ทำจากดินเผา รูปทรงมีสามประเภท คือ รูปเมลิ็ดตัว รูปเขาสัตว์ และรูปหัววัว

กับขุนนางก็เกิดเป็นคว้นเดือดพล่านร้อนลวก อสุรน้ำเหล่านั้นแผดเสียงร้องโหยหวน

แต่ครั้นเสียงขวินของมู่หฺรณอู่ดังขึ้น พวกมันกลับเหมือนถูกบงการให้เดินหน้าบุกเข้ามาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

เวลานี้เอง เด็ก ๆ ในหมู่บ้านพากันจุดประทัดตามที่โจวเพยฮวาให้สัญญาณ ทั้งยังตีฆ้องลั่นกลองสุดชีวิต

เสียงอีกทีกรุนแรงเหล่านั้นรบกวนเสียงขวิน ทำให้อสุรน้ำล่าถอยไปอีกครั้ง พวกมันปิดหู พยายามวิ่งหนีอย่างทุรนทุราย

มู่หฺรณอู่ร้อนใจ รุ่มาตาหรีเล็ก เฟ่งมองปราการทิพย์นอกหมู่บ้าน เนื่องจากก่อนหน้านี้มือสุรน้ำบุกเข้าไป จึงทำให้มองเห็นเค้าโครงของปราการทิพย์

ภายใต้แสงสลัวราง มู่หฺรณอู่มองเห็นได้ทันทีว่าประตูใหญ่ของหมู่บ้านมิได้ถูกปกคลุมด้วยพลังวิญญาณ นางเหลือบมองไปทางพวกหฺรณหฺร่านที่กำลังต่อสู้ติดพันกับผู้ติดตามทั้งห้าจากลัทธิฟานเทียน จากนั้นหรีตาจูโจมไปยังประตูทางเข้าหมู่บ้าน

แม้จะมีชาวบ้านขัดขวางสุดกำลัง แต่พวกเขามีคู่ต่อสู้ของมู่หฺรณอู่เพียงครู่เดียวก็ถูกทำร้ายจนลอยกระเด็น ล้มกายกองกับพื้น

โจวเพยฮวาสะบัดผมเปียยาวไปข้างหลัง ชักกระบี่ศักดิ์สิทธิ์จากข้างเอวเจียบ ๆ ประจันหน้ากับมู่หฺรณอู่ มู่หฺรณอู่ยั้มหยั้ม คิดจะชิงอาวุธด้วยมือเปล่ามาจากมืออีกฝ่าย แต่ทันทีที่มีมือของนางสัมผัสถูกคมกระบี่ของโจวเพยฮวา กลับรู้สึกร้อนลวกจนต้องปล่อยมือ

“นี่มันกระบี่บ๊าะอะไรของเจ้า” มู่หฺรณอู่มองมือตนเองที่เน่าเปื่อยอย่างรวดเร็ว ถามด้วยความโกรธแค้น

โจวเพยฮวายั้มเย็นชาพาลงกวัดแกว่งกระบี่ “แม้แต่กระบี่เล่มนี้เจ้าก็จำไม่ได้แล้วหรือ มันก็คือกระบี่เจวี่ยเงินของพี่สาวเจ้าในอดีต”

มู่หฺรณอู่เฟ่งมองดู กระบี่เล่มนี้แม้จะเปลี่ยนด้ามและฝักใหม่ แต่ตัวกระบี่ที่กระดำกระด่างจับสนิมนั้นช่างคุ้นตานัก!

ในอดีตพี่สาวเคยใช้กระบี่เก่าที่ได้จากสุสานโบราณบนเขาซีซานเล่มนี้เป็นอาวุธคู่กายมาตลอด ภายหลังซู้วี่ทงดูไม่ได้ จึงหากระบี่เลื่องชื่ออีกเล่มมา

ประดับหยกและอัญมณีงดงามเป็นพิเศษและมอบให้พี่สาว

เดิมที่มูซิงเกอเหมือนจะไม่ต้องการมัน แต่ไม่อาจขัดทำที่ยินทรานของซูวี่ได้ จึงรับไว้ จากนั้นก็มอบกระบี่เจวี่ยเงินเล่มนี้ให้ตน

ตอนนั้นมูหฺวานอู้อู้สึกน้อยใจยิ่งนัก คิดว่ามูซิงเกอเอาของผุพังที่ไม่ต้องการแล้วมาโยนทิ้งให้ตน หากพี่สาวตั้งใจจะให้จริง ๆ เหตุใดจึงไม่มอบกระบี่เลื่องชื่อที่หวงดีซูวี่พระราชทานให้นางเล่า

ตอนนั้นนางจิ้งยืมเสแสร้ง อ้างว่าตนเองไม่ชอบการฆ่าฟัน ปฏิเสธไม่รับของสับปะรังเคี้ยวอย่างสุภาพ

หลังจากมูหฺวานอู้อ้อลงมาจากต้นกำเนิดใหม่ก็ไปยังเขาซีซาน และไม่ลืมทวงกระบี่เลื่องชื่อที่ซูวี่เคยมอบให้พี่สาวในอดีตกลับมา ในที่สุดก็ได้ครอบครองสมใจปรารถนา

ไม่คิดว่ามูซิงเกอจะมอบกระบี่เล่มนี้ให้โจวเพยฮวาแทน!

กล่าวถึงกระบี่เจวี่ยเงินเล่มนี้ โจวเพยฮวาใช้มายี่สิบปีแล้ว อายุของนางในตอนนั้นแม้มิใช่หญิงสาวอ่อนเยาว์ แต่กลับเป็นช่วงวัยที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมือกระบี่

ช่วงหลายปีที่ผ่านมา วังหลวงอันน่าเบื่อหน่ายได้กลายเป็นสถานที่ฝึกปรืออันยอดเยี่ยมสำหรับมือกระบี่ ดังนั้นในแง่ทักษะกระบี่ นับว่าโจวเพยฮวาพอจับเคล็ดของมรรคากระบี่ได้แล้ว

นางยังจำคำพูดของมูซิงเกอตอนที่มอบกระบี่เจวี่ยเงินเล่มนี้ได้ไม่ลืม ตอนนั้นมูซิงเกอลูบคราบสนิมบนตัวกระบี่ บอกว่า “กระบี่เล่มนี้ดูเหมือนกระบี่เก่าคร่ำครว แต่กลับเป็นของที่เมื่กระบี่นิรนามผู้หนึ่งทิ้งไว้ ในอดีตเขาร่ายรำกระบี่จนคลุ้มคลั่ง จิตวิญญาณเลี้ยวหนึ่งจึงฝังอยู่ในกระบี่ด้วย หากคนธรรมดาใช้กระบี่เล่มนี้ มันจะเป็นเพียงกระบี่เก่าสนิมจับ แต่หากอยู่กับกระบี่เล่มนี้นานวันเข้า เมื่อต้องแท้ในมรรคากระบี่แล้ว กระบี่เล่มนี้ย่อมมีชีวิต อาณาภพมิอาจดูแคลน น่าเสียดายที่ข้ายังศึกษามรรคากระบี่ได้ไม่ลึกซึ้ง ช่างผิดต่อกระบี่เล่มนี้จริง ๆ เดิมข้าอยากยกให้น้องสาวฝึกใช้มัน คุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียรของนางไม่สูง หากสามารถก้าวไปบนมรรคากระบี่ก็อาจบรรลุชั้นลึกล้ำได้เช่นกัน... น่าเสียดายนางบอกว่านางไม่ชอบใช้กระบี่ ข้าจึงขอมอบกระบี่เล่มนี้ให้เจ้าแทน หวังว่าเจ้าจะไม่รังเกียจ”

ตอนนั้นโจวเพยฮวาระบี่มาไว้ในมือก็รู้สึกได้ถึงไอสังหารของกระบี่
รางๆ ทันใดนั้นก็เหมือนหญิงสาวที่อยู่ในห้วงรัก นางตกหลุมรักกระบี่เล่มนี้
ตั้งแต่แรกเห็น แน่นนอนว่าย่อมต้องรับไว้ด้วยความซาบซึ้งใจ

หลายปีต่อจากนั้น กระบี่โบราณเล่มนี้อยู่ในวังลึกและถูกนางถือไว้ใน
มือยามค่ำคืนนับครั้งไม่ถ้วน ร่ายรำไปกับนางทุกเช้าค่ำ สะบัดน้ำค้างยามค่ำ
ตัดหิมะที่ปลิวโปรย

ยามนี้เมื่อถูกโจวเพยฮวาทือไว้ในมือ คราบสนิมบนตัวกระบี่ก็ลึบค่อยๆ
เลื่อนหายไป แผ่นประกายเยียบเย็นเสียดกระดุกออกมาแทน ถึงขั้นชมขวัญ
มูหฺรานอยู่จนถอยกรูดไปหลายก้าว

โจวเพยฮวາเอ่ยเสียงเย็นชา “เจ้ามักบอกว่ามูซิงเกอละเลยเจ้า แต่เห็น
อยู่ชุดๆ ว่านางมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้เจ้าทั้งหมดแล้ว เป็นเจ้าที่ไม่ต้องการเอง
จะโทษใครได้”

เอ่ยจบ นางก็ทะยานออกไป ทวัดกระบี่เจวียเงินโคมตีมูหฺรานอยู่อย่าง
ถี่กระชั้น

มูหฺรานอยู่ไม่กล้าโอ้อวดความสามารถด้วยการชิงกระบี่มือเปล่าอีกต่อไป
ได้แต่เสกปรกาการทิพย์ขึ้นมาป้องกัน แต่กระบี่เล่มนี้ร้ายกาจนัก ถึงกับ
แทงทะลุหลังปราด จูโงมมาที่ใบหน้าของมูหฺรานอยู่

นางได้แต่หลบเลี่ยงอย่างทุลักทุเล ใช้กระบี่ศักดิ์สิทธิ์ของตนสกัดไว้
แต่เมื่อคมกระบี่ปะทะกันเสียงดังกังวาน กระบี่ของนางก็ถูกกระบี่ผู้นั้นฟันหัก
สองท่อนรวบกับหันเต้าหัว

ประกายกระบี่ดุจสายฝนตามาติดๆ จูโงมเข้ามาอย่างไม่เว้นช่องว่าง
มูหฺรานอยู่ถูกจูโงมตีจนถอยหลังอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายเท้าสะดุด ตกลงไปใน
บ่อปูนขาว

ตอนนี้ชาวบ้านแห่มาลงไปในบ่อปูนขาวแล้ว ในบ่อกำลังขึ้นฟองเดือด
ปุดๆ มูหฺรานอยู่ถูกปูนขาวกัดจนกระโศกเหวี่ยงขึ้นมาเหมือนปลาในแห

เมื่อก้มลงมองอีกที ก็พบว่าทั้งร่างถูกความร้อนลวกของปูนขาวกัด
จนเป็นตุ่มพุพอง เรียงถี่ยิบเหมือนไข่เต่าคอก

“กรีด...” มูหฺรานอยู่แผดเสียงร้องโหยหวนอย่างไม่ยินยอม

หากนางพ่ายแพ้ต่อซู้อู่ส่วยหรือเซวียหฺรานหฺราน ยังพอปลอบใจตนเอง

ได้ว่า เป็นเพราะระยะนั้นนางสูญเสียพลังปราณจึงสู้ผู้อื่นไม่ได้

แต่โจวเพยฮวาเป็นตัวอะไร แค่นมตำหนักในที่ซุ้อวี้มี้ไวกุลาหยง
เป็นแค่อัครธรรมาคนหนึ่งเท่านั้น!

นางกลับถูกหญิงสูงวัยผู้นี้จู่โจมจนสภาพอ่อนแอ ไม่อาจเข้าใกล้
อีกฝ่ายได้!

ทั้งเมื่อเห็นกระบี่เจียเจินในมือโจวเพยฮวาทรงอำนาจถึงเพียงนี้
มู่หลานอุ้งจึงตระหนักได้ว่าในอดีตตนปฏิเสธของล้ำค่าเช่นใดไป!

ช่วงขณะแห่งความอับอายและความคับแค้นใจ นางพลันรู้สึกโกรธแค้น
พี่สาวอีกครั้ง...พี่สาวบัดซบ เหตุใดตอนนั้นจึงไม่บอกให้ชัดเจน ทำให้ข้า
ต้องพลาดของล้ำค่าเช่นนี้ไป ยามนี้ยังถูกกระบี่เล่มนี้เล่นงานจนไม่เหลือสภาพ
เช่นนี้!

โจวเพยฮวาทะยานเข้าไปร่วมต่อสู้กับซุ้อสุ่ยและหฺวานหฺวาน

เมื่อเมธิกระบี่หญิงเข้าร่วมการต่อสู้ สถานการณ์ก็พลิกผันทันที
ผู้ติดตามทั้งห้าจากลัทธิฟานเทียนค่อยๆ ตกเป็นฝ่ายด้อยกว่า

มู่หลานอุ้งรู้ว่าอยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่ใช่ประโยชน์ จึงตัดสินใจหันหลังวิ่งหนี
ทั้งผู้ติดตามห้าคนนั้นทันที

ทว่าซุ้อสุ่ยสังเกตเห็นนางอยู่ตลอด มิหรือจะปล่อยให้นางหนีไปได้ง่ายๆ

เขชักมีดสั้นจากตัวหฺวานหฺวานแล้วปาออกไป เพียงพริบตาก็แหงทะเล
กระดูกสะบักของมู่หลานอุ้ง ตรงนางไว้กับต้นไม้ใหญ่

เวลานี้เอง ผู้ติดตามทั้งห้าคล้ายสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง ตัดสินใจ
ทิ้งเรือรักษาขุน ร่างกายพลันพองขยายเหมือนถุงหนังที่ถูกอัดลมเข้าไป

ซุ้อสุ่ยรีบร้องบอก “ถอยเร็ว! อยู่ให้ห่างจากพวกเขา!”

เอ่ยจบเขาก็กางแขนเลื้อยกว้างทั้งสองข้างปกป้องหฺวานหฺวานไว้ข้างหลัง
เหาะออกห่างจากห้าคนนั้น

เพียงครู่เดียว ร่างของคนทั้งห้าก็ระเบิดออก สลายเป็นเถ้าธุลีกลาง
สายลม

หฺวานหฺวานงุ่นงั้นกับการระเบิดตัวของพวกเขา ทว่าพอมู่หลานอุ้ง
สุดฝุ่นคว้นจากศพของพวกเขาก็เข้าไป พลังพลันเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ดิดมีดสั้น
ที่ตรงร่างนางออก ก่อนจากไปพร้อมเสียงหัวเราะคลุ้มคลั่งตลอดทาง

หรรษาหน้าแล้งเกิดเห็นริ้วเส้นเลือดในดวงตานาง เหมือนคนที่ถูกจี้ตำรา
เข้าแทรก

ส่วนอสุรน้ำที่เหลืพากันล้มนลง กระเลืกกระสนคลานหนีกลับไปยัง
ริมแม่น้ำ

เวลานี้พวกชาวบ้านต่างถือขวานและจอบวิ่งออกมา เตรียมจะตีสุนัข
ที่คิดหนีให้ตาย

แต่หรรษาหน้าแล้งห้ามพวกเขาไว้ “ไม่ได้ละ พวกเขาคือชาวประมงที่
หายสาบสูญไปก่อนหน้านี้ พวกเขาถูกยันต์ชั่วร้ายครอบงำ พวกเขาคิดหาวิธี
ดูว่าจะช่วยพวกเขาได้หรือไม่...”

เวลานี้เอง หญิงสาวผมขาวโพลนคนหนึ่งเบียดฝ่าฝูงชนเดินออกมา
อย่างสิ้นเทา นางเป็นเจ้าของบ้านที่โจวเพยฮวาพักอาศัยอยู่ หลายวันก่อน
หลานชายวัยสิบหกของนางออกไปตกกุ้งริมแม่น้ำและหายตัวไป

ยามนี้หลังจากค้นหาจนทั่วก็เห็นอสุรน้ำตนหนึ่ง ผิวหนังถูกลวกจนเป็น
แผลพุพองรุนแรง ที่หูของอสุรน้ำตนนั้นสวมต่างหูเงิน หลานชายที่หายตัวไป
ของนางเกิดมาหลังจากบิดาตาย ดังนั้นนางจึงให้เขาสวมต่างหูซึ่งเป็นสินเจ้าสาว
ของนางไว้ เพื่อป้องกันสิ่งชั่วร้ายและไม่ให้อายุสั้น

แม้หญิงสาวจะจำหลานชายไม่ได้ แต่ยังจำต่างหูที่เป็นสินเดิมของตนได้
ดังนั้นจึงร้องให้ออกมาด้วยความโศกเศร้า

ทว่าขณะที่นางกำลังจะเข้าไปใกล้หลานชาย กลับถูกกรงเล็บแหลมคม
ของเขาวุ่นคอ โลหิตไหลลงมาตามแขน

มีคนในหมู่บ้านตะโกนว่า “พวกเขาถูกปีศาจสิงร่าง ไม่ใช่คนตั้งนาน
แล้ว ยังจะเก็บไว้ทำไม ฉวยโอกาสตอนที่พวกเขาอ่อนแอตีให้ตายไปเลย!”

ครอบครัวที่มีคนหายสาบสูญย่อมไม่ยินยอม ดังนั้นจึงเกิดการทะเลาะ
วิวาทกัน

สุดท้ายโจวเพยฮวาเอาชนะเสียงของทุกคน “เอะ! หยุดเถียงกัน
ได้แล้ว คนเหล่านี้แม้จะกลายเป็นปีศาจ แต่ก็เคยเป็นเพื่อนบ้านของพวกเรา
มาก่อน จะทอดทิ้งพวกเขาโดยไม่พยายามช่วยดูก่อนได้อย่างไร ภูเขาด้านหลัง
หมู่บ้านมีถ้ำอยู่ ข้าจะหาวิธีชิงพวกเขาไว้ในถ้ำ จากนั้นค่อยคิดหาหนทางทำให้
พวกเขากลับมาเป็นคนปกติ”

เมื่อครูโจวเพยฮวาได้สำแดงฝีมืออย่างองอาจจนทุกคนยอมรับนับถือ กอปรกับหลายวันนั้นนางเป็นผู้นำในการต่อต้านอสูรน้ำ จึงมีบารมีและความน่าเชื่อถือ เมื่อนางเอ่ยปาก ทุกคนจึงเงียบ

หรรษาหน้าหยิบยันต์เวทออกมาตรึงอสูรน้ำเหล่านั้นไว้ จากนั้นให้พวกเขา กินลูกกลอนชำระจิต

ทว่าดูเหมือนลูกกลอนนี้จะใช้ไม่ได้ผลกับมนุษย์ที่กลายเป็นอสูรน้ำไปแล้ว หลังจากยัดยาใส่ปากพวกเขา กลับยิ่งทำให้พวกเขามีอาการคลื่นไส้ สำรอกน้ำสีเขียวออกมาไม่หยุด

พวกอสูรน้ำถูกมัดด้วยเชือกป่าน ส่งไปยังถ้ำบนเขาด้านหลัง กลุ่มคนที่ถูกย้ายมาจากร้านข้าวสารและยังไม่กลายร่างโดยสมบูรณ์เริ่มร้องไห้โวยวาย

เหล่าลูกจ้างและจ่าก๊วยพอเห็นปีศาจที่กลายร่างโดยสมบูรณ์นี้ต่างสิ้นหวัง คิดว่าหากตนต้องกลายสภาพเป็นเช่นนี้ มีสุติตายไปเสียดีกว่า

แต่เด็ก ๆ ที่หลบหนีมาจากหมู่หรรษาอยู่กลับสงบนิ่งกว่าพวกผู้ใหญ่ พวกเขา ล้วนเป็นเด็กกำพร้า เคยใช้ชีวิตเป็นขอทานอยู่ข้างถนน ภายหลังกลายเป็นแพะสังเวยให้นางมารมู่ดูดเลือด อาจเพราะผ่านความทุกข์ยากมามาก ยามนี้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์น่ากลัว กลับดูสงบนิ่งยิ่งขึ้น

หวังซู่จือถอนหายใจ มองโจวเพยฮวาพาลงเอยว่า “แม่ทัพน้อยโจว ไม่คิดว่าท่านกับข้าจะได้พบกันอีกในที่เช่นนี้ เพียงแต่เกรงว่าตอนนี้ข้าคงเหลือเวลาไม่มากแล้ว ต้องรบกวนท่านนำคำสั่งเสียไปบอกภรรยาและบุตรของข้าด้วย... ส่วนอาจารย์... ท่านลองดูว่าจะโน้มน้าวนางได้หรือไม่ อย่าให้นางก่อกรรมทำชั่วอีกเลย...”

โจวเพยฮวายืนแผ่นแป้งอบเนื้อหยาบกับผักดองที่นำมาจากในหมู่บ้าน ให้เขา จากนั้นชี้ไปยังเขียหรรษาหน้าที่กำลังใส่ยาให้อสูรน้ำที่ได้รับบาดเจ็บ “อาจารย์ของเจ้าอยู่นั้น เจ้ามีคำพูดใด กับอกนางได้ตรงๆ”

เดิมหวังซู่จือเพียงตอบรับว่า “อืม” แต่ครั้นคำพูดของโจวเพยฮวาซึมซับเข้าสมอง เขาก็เบิกตากว้างอย่างอดไม่ได้ “ที่...ที่ท่านพูดหมายความว่าอย่างไร”

หลังจากฟังโจวเพยฮวาเล่าเรื่องที่นางเปิดโปงมู่ซิงเกดตัวปลอมแล้ว

หวังซุ่ยจือก็พุดลงกับพื้น ร้องไห้เหมือนเด็ก “ข้าก็สงสัยอยู่แล้วว่าเหตุใดอาจารย์ถึงได้เปลี่ยนไปจนมีนิสัยชั่วร้ายเช่นนั้นได้! ที่แท้ทางเป็นตัวปลอม! ดีเหลือเกิน! อาจารย์! อาจารย์! ศิษย์ไม่มีตา ท่านคงมิใช่จะทิ้งศิษย์แล้ว ใช่หรือไม่”

หรรณหฺร่านไม่นึกฝันมาก่อนว่าตนจะต้องมาปลอมชายวัยกลางคน เครียวาวให้หยุดร้องไห้ ช่วงขณะนั้นโหวกเหวกอลหม่าน ไม่ง่ายเลยกว่าจะปลอมหวังซุ่ยจือได้ นางถามว่า “เหตุใดฉินเสวียนจิวไม่ได้มากับเจ้าด้วย”

หวังซุ่ยจือสูดน้ำมูกที่เประอะเปื้อนหนวดเครา ชี้อดวงตาที่ยังเขียวช้ำของตน “เดิมข้ามอมสุราศิษย์น้องในเรือนแรมแถบเขาซือเยียนและพาเขามาด้วย แต่พอเขาฟื้นขึ้นมา ฟังเรื่องที่ข้าเล่าแล้วก็ท้าวข้าลงสยอาจารย์ส่งเดชต่ออย่างแรง แล้วก็จากไปตามลำพัง ไม่รู้ว่าเขายังจะไปหาตัวปลอมผู้นั้น และยอมรับใจเป็นอาจารย์ต่อหรือไม่...”

หรรณหฺร่านคุยกับหวังซุ่ยจือสักพัก แล้วจึงออกจากถ้ำ เห็นซุ้อสู้อยู่กำลังนั่งขัดสมาธิกำหนดลมปราณอยู่บนก้อนหินใหญ่

นางไม่ยอกรบกวบนเขา จึงขึ้นไปบนเนินอีกแห่ง มองดวงจันทร์กระจ่างบนฟ้าพลางถอนหายใจยาว

แต่เสียงถอนหายใจยังไม่ทันหยุดไปก็มีคนเดินเข้ามาทางด้านหลัง ถามเสียงทุ้ม “ช่วยคนออกมาได้หมดแล้วมิใช่หรือ เหตุใดจึงถอนหายใจอีกเล่า”

หรรณหฺร่านเงยหน้ามองชายหนุ่มรูปงามข้างกาย ตอบเสียงท่อนเดียว “ข้าเคยคิดว่าตนเองไม่มีความเกี่ยวข้องกับเหล่าศิษย์ในอดีตแล้ว ข้าจำพวกเขาไม่ได้ แน่หนอนว่าย่อมไม่มีสายสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์ เพียงแค่สนิทกับอาจารย์อาลิปสี่มากหน่อยเท่านั้น ดังนั้นหลังจากรู้ฐานะของตนเอง เห็นหมู่หรรณหฺร่านอยู่ล่องลอยพวกเขา ข้าจึงไม่ได้เปิดเผยตัวตนในทันที ยามนี้ย้อนคิดดู ข้ารู้สึกผิดต่อพวกเขายิ่งนัก ตอนนี้หมู่หรรณหฺร่านอยู่ตันทุรงจนบ้าคลั่งไปแล้ว หากเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นกับฉินเสวียนจิว เกรงว่าข้าคงไม่อาจให้อภัยตนเอง...”

ซุ้อสู่นิ่งเงียบไม่พูดอะไร ก่อนเขาสูญเสียความทรงจำ น่าจะรู้ตัวตนของหรรณหฺร่านตั้งแต่แรกแล้ว แต่เหตุใดจึงยังปล่อยให้ตัวปลอมนั้นถูกรัง

หลอกลวงผู้คน ช่างกายรายล้อมไปด้วยศิษย์ในอดีตเล่า

หากเป็นเมื่อก่อนซู้อิสัยคงไม่เข้าใจ แต่เมื่อครูนี้นอนหวังซู่จือทั้ง
โขกศีรษะทั้งยอมรับผิดชอบต่อหรรษา เธอแต่เรียกนางว่า “อาจารย์” ไม่หยุด
ปาก เขาก็เกิดความรำคาญใจอย่างไรสาเหตุ รู้สึกทนไม่ได้ที่หรรษา
ถูกบุรุษห้อมล้อม...

บางทีอาจเพราะความรู้สึกแปลกประหลาดที่ไม่อาจอธิบายนี้ ทำให้เขา
คร้านจะเปิดโปงตัวปลอม และปล่อยให้นางรู้เรื่องหลอกลวงต่อไป ถือโอกาสนี้
ก็คิดกันชายที่อาจจะมาห้อมล้อมอยู่ข้างกายหรรษานอกไปด้วย

ดังนั้นตัวต้นเหตุน่าจะเป็นเขาถึงจะถูก เหตุใดเด็กสาวคนนี้ต้องแบกรับ
ความรู้สึกผิดทั้งหมดเอาไว้เองด้วย

แต่คำสารภาพผิดวินัยอยู่นอกลู่ปลายลิ้น สุดท้ายซู้อิสัยกลับพูดไม่ออก
ได้แต่เอ่ยเสียงแข็งกระด้าง “เจ้าฉินเสียนจี้มัน หากเขาตกอยู่ในอันตราย
จริง ข้าจะช่วยเขาเอง... พวกเขาล้วนเป็นบุรุษหมวดเคราเพิ่ม อายุเลยวัย
สามสิบแล้ว ไม่มีตา ไม่มีสมองหรือไร มุหรรษาอยู่นั้นนอกจากใบหน้าปลอม
แล้ว มีสิ่งใดบ้างที่เหมือนเจ้า พวกเขาดาบอดจำคนผิดเอง เกี่ยวอะไรกับ
เจ้าด้วย”

หรรษานิ่งฟังแล้วก็ถอนหายใจยาวอีกครั้ง มองชายหนุ่มที่มีท่าทีฮึดฮัด
เอ่ยอย่างสะทอนใจ “ชาติก่อนข้าช่างไม่กลัวความยุ่งยากจริงๆ ถึงได้รับศิษย์
มากมายเช่นนี้ แต่ศิษย์นิสัยดี ๆ กลับมีน้อยนัก ส่วนใหญ่ล้วนดื้อรั้นหัวแข็ง
สุดท้ายชาติก่อนข้าคงไม่ได้เห็นน้อยตาย... อ้อ...”

คำพูดสุดท้ายของนางยังไม่ทันเอ่ยจบ ชายหนุ่มที่กำลังหัวเสียวก็ก้มหน้า
ปิดปากนางด้วยริมฝีปากทันที

ซู้อิสัยจุ่มพิตนางอย่างดุตัน พลังคิดว่า ชาติก่อนเจ้าดาบอดจริง ๆ
นั่นแหละ ถึงได้รับคนเสแสร้งหลอกลวง ชั่วช้าเลวทรามอย่างข้าเป็นศิษย์
แต่ในเมื่อรับมาแล้ว ข้าว่าเจ้าอยากสลัดทั้งก็สลัดได้!

ยามนี้ดวงจันทร์สุกสว่างลอยสูง ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งคลอเคลียกันอยู่บน
ก้อนหินใหญ่พักหนึ่งก่อนจะผละออกจากกันในที่สด

หรรษานิ่งค่อย ๆ อิงศีรษะกับไหล่ของชายนิสัยเสีย ฟังเขาพลา
มองดวงจันทร์กระจ่างบนฟ้า

โจวเฟยฮวาเพิ่งจัดการกับทุกคนเรียบร้อยแล้ว ออกจากถ้ำก็เห็นเงาหลังของพวกเขาพอดี

แม้ตอนนี้นางยังคงไม่ชอบหน้าซู้อี้ส่วย แต่ก็คิดว่าสองคนนี้จะมีความวาทะร่วมกันมาหลายภพหลายชาติ จนแม้แต่ความตายยังไม่อาจแยกพวกเขาออกจากกันได้

หวังว่าชาตินี้ นางในฐานะเซวียหรานหฺร่านจะไม่ต้องแบกรับภาระมากเกินไป ได้ใช้ชีวิตอิสระเสรีดังใจนึกเสียที...

หลังความวุ่นวายผ่านพ้นไป ริมฝั่งแม่น้ำก็ดูจะสงบลงมาก ตอนนี้ยังไม่มีใครหายตัวไปอีก แต่ข่าวเรื่องที่บนเขาด้านหลังหมู่บ้านฉงฉิงมีปีศาจอาศัยอยู่ยังคงแพร่ออกไปดุงไฟป่า

แม้ตอนขับไล่ปีศาจ ทางการจะไม่เคยส่งกำลังมาช่วยเหลือ แต่พอมีข่าวว่าคนในหมู่บ้านฉงฉิงจับอสูรน้ำได้สื่อกว่าตน ทางการก็ส่งคนมาถ่ายทอดคำสั่งเบื้องบนทันที “ได้เท่าของเรบอก ว่า ปีศาจเหล่านี้ถูกลิงชั่วร้ายครอบงำหมดหนทางเสียแล้ว ต้องนำตัวไปเผา และเชิญสมณะชั้นสูงมาสวดพระสูตรส่งวิญญาณ ชาวบ้านที่ไม่รู้เรื่องราวอย่างพวกเจ้าไม่อาจกักปีศาจเหล่านี้ไว้โดยพลการ รีบส่งตัวพวกเขาออกมาซะ!”

เจ้าหน้าที่เหล่านี้แสดงเจตนาชัดเจนที่จะกำจัดคนที่กลายร่างเป็นปีศาจโดยเร็วที่สุด

แม้ซู้อี้ส่วยจะจับนกซานเซวีย² มาติดยนต์ ส่งมันบินไปส่งข่าวที่เขาซีซาน แต่ที่นี้อยู่ห่างไกลจากเขาซีซานมากเกินไป ต่อให้เขียนแผ่นสาธุร่ำลีมมาทันที ก็ยังต้องใช้เวล่อีกหลายวัน

² นกขนาดเล็กในวงศ์นกคี๊ด

เล่ากันว่า บนเขาเจ็วชานมียอดเขาชื่อว่าแก่นเซียน
บนยอดเขามีต้นไม้บรรพกาลต้นหนึ่ง บนต้นไม้ติดผลโสมสองผล...

เขวียุทธาทร่า ร่างกายอ่อนแอตั้งแต่แบเบาะ
ได้บิดามารดาบุญธรรมเก็บมาเลี้ยง เพื่อรักษาชีวิตให้ยืนยาว
เมื่อนางอายุสิบหกปีจึงต้องไปกราบเป็นศิษย์ของผู้นำเพ็ญ**ซูฮ์ส่วย**
อาจารย์ผู้เย็นชาน่ากลัวและมักมีท่าทีแปลกๆกับนาง

แต่นางไม่ฝักใฝ่การบำเพ็ญ นับตั้งแต่เข้าสำนักก็เป็นศิษย์ไม่เอาไหน
ได้ยินว่าอดีตอาจารย์ของอาจารย์เป็นจอมมารหญิง **มุซิงเกอ**
ถูกฝ่ายธรรมะลงทัณฑ์ถึงแก่ความตาย
แต่ช่วงขณะสุดท้ายเสียขวัญญาณที่หล่อถูกชักนำไปพักพิงบนต้นไม้เซียน
ก่อนกำเนิดใหม่ในผลโสม

กว่าผลโสมมีสองผล หากผลหนึ่งคือมุซิงเกอ แล้วอีกผลหนึ่งคือผู้ใด...
การอุบัติของสองผลโสมมีอะไรพิศพลาด
หรือลึกลับซับซ้อนซ่อนอยู่เบื้องหลังหรือไม่...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6598-0

